

ŽIVĚ A MŔTVĚ

MIROSLAV ŽAMBOCH

Copyright © Miroslav Žamboch, 2011

Cover © Daniel Špaček, 2011

Czech electronic edition © freetim(e)publishing, Praha 2011

Obsah

K povídkám	4
Invaze	5
Ještě po dvaceti letech	6
Kameny osudu.....	10
Lovec vlků.....	26
Messenger, neboli Poslíček	49
Monstra.....	56
Pendulum.....	67
Stojí za to žít.....	71
Q2	80
Soldateska.....	99
Svět se s nikým nemazlí	105
Hrdinové a zabijáci.....	118
Divoké zásnuby	129
Cestou Clausewitze	142
Sladkých sedmnáct.....	144
Na konci apokalypsy	173
Miroslav Žamboch	219
BIBLIOGRAFIE	223

K povídkám

Mám rád své texty, své příběhy. Třeba s chybami, třeba nedokonalé, ale prostě je mám rád. Některé z povídek, které v této knize najdete, jsou i patnáct let staré a hodně dlouho jsem je neviděl. Editovat je pro mě znamenalo setkat se se starými dobrými známými. Nepamatuji si detaily, jména hrdinů, ale většinou mám v sobě pevně ukrytý pocit, dojem, atmosféru, se kterými jsem je kdysi psal. A ještě – mnoho z nich jsem psal čistě pro sebe, bez uvažování o tom, že by někdy mohly být publikovány. Možná přemýšlíte nad tím, proč jsou tedy dnes vydány a proč právě v podobě elektronické knihy.

Odpověď na první proč je jednoduchá. Povídka, kterou si kromě jejího autora nepřečte nikdo jiný, je jako nepolíbená žena. Nikdo se s ní nikdy nepomazlil, nikdo ji nikdy neochutnal, nezkusil její vůni.

A druhé proč – cením si svých textů, ale je málo pravděpodobné, že budu mít k dispozici tři sta normostran konzistentních povídek, které by naplnily rozsah tištěné knihy. Elektronická publikace je v tomto ohledu mnohem všestrannější, flexibilnější. Současně jsem chtěl podpořit formát české elektronické knihy. Ta myšlenka je mi sympatická a dívám se na ni s nadějí do budoucna.

V tomhle e-booku měly být ještě další povídky, ale prostě jsem je po haváriích harddisků, několikanásobném stěhování dat a změnách počítačů nenašel. Ale přísahám – napsal jsem je.

Ahoj

Mirek Žamboch

Invaze

Anekdota, vtípek. Myslím, že jsem ji napsal v době, kdy jsem se zabíral Kingovými povídkami a dalšími horory, v nichž bylo v texaských městečkách v pustině možné úplně všechno. Proč by v takovém malém městečku nemohli odrážet jednu invazi mimozemšťanů za druhou?

Invaze

Dveře se s pronikavým zabědováním otevřely a do lokálu vběhl udýchaný Frank. Šerif po něm znechuceně loupł okem a dál se věnoval míchaným vajíčkům. Frank jako vždy panikařil.

„Jsou tady, jsou tady!“ křičel a neustále se vyděšeně rozhlížel.

Šerif si povzdechl – nikdy ho nenechají najít se v klidu. Spolkl poslední sousto, rozmáčkl palcem švába zcela zbytečně spěchajícího k dokonale vytřenému talíři a zeptal se:

„Kdo, Franku?“

„Extraterre, ohh – extraterre – no, ufoni, mimozemšťani. A je jich strašně moc!“

„Hm,“ zabručel šerif a ukázal barmanovi dvěma prsty velikost panáka.

„Jak vypadají? Malí, zelení s anténkami?“

Frank horlivě zavrtěl hlavou. „Ne, ne. Malí, s anténkami, ale fialoví.“

„Aha,“ přikývl chápavě šerif, vypil drink na ex a nabil winchestrovku.

„To už je tenhle měsíc počtvrtý, tak jdeme na to.“

Ještě po dvaceti letech

Conana jsem miloval a dodnes ho mám rád. Tenhle textík je taková moje pocta Howardovi. A inspirací mi byla kromě jiného povídka Zamboulské stíny.

...ještě po dvaceti letech

Pršelo. Tíse a slizce. Oheň podrážděně syčel a mihotavě osvětloval okolí. Tábořiště tísnily neproniknutelné černé stěny stromů, za kruhem světla se bahnem brodilo divoké prase, ale na úzkou stezku z bílých kamenů se neodvážilo. Poutník přikrytý pláštěm z nepromokavé buvolí kůže seděl na batohu a přivřené oči upíral do plamenů. Ze spaciho pytle vedle něj se neslo lehké oddechování.

„Na tohle už jsem opravdu starý,“ zabručel muž znechuceně.

Stíny ještě prohlubovaly vrásky v jeho obličeji a dělaly z něj starce nad hrobem. Možná jím skutečně byl. Šedivé vlasy, hřbety obrovských rukou zjizvené a protkané modrými žilami. Jen pronikavé oči ukryté pod hustým šedým obočím prozrazovaly nezlomnou vůli. Muž náhle odvrátil pohled od ohně a zadíval se do tmy ve směru stezky. Po chvíli se ozval dusot okovaných koňských kopyt, prase uteklo.

Z noci se vynořili jezdci. Z boků koní stoupala pára, dešťové kapky stékající po ocelových kroužcích jejich brnění se ve světle ohně různobarevně leskly. Otlučené pochvy mečů, nezdobené jílce ohlazené častým používáním. Zastavili dva a dva vedle sebe. První si ohrnul kožený chránič obličeje a odhalil ostře řezanou arogantní tvář.

Nejprve to vypadalo, že starého muže převálcuje a projede přímo tábořištěm, ale oheň zabírající celou stezku se mu nakonec zřejmě zdál příliš velký.

„Uhní, starče, stojíš nám v cestě!“

Poutník se nepohnul, zdálo se, že ho vůbec nevnímá.

„Hlupáku, zmiz! Nikdy nic neříkám dvakrát!“ zasyčel bojovník.

„Můžete projet okolo. Křoví není tak husté,“ navrhl poutník klidně a postavil se.

Plášť ho halil až po kotníky, ruce utopené v záhybech kůže nebylo vidět.

„Ten chlap se zbláznil. Traversi, vem si ho,“ oslovil velitel muže po levici.

Válečník se pomalu rozjel, skoro líně stáhl z ramenního popruhu těžký palcát a sevřel ho v pěsti. Vycvičený kůň bez viditelného rozkazu náhle skočil vpřed, aby protivníka srazil a zadupal do země. Poutník neutíkal, pouze ukročil a udeřil zvíře z boku pěstí do spánku. Kůň se svalil jako podřátý a přimáčkl jezdce k zemi. Než jezdec dokázal zareagovat, udělal poutník další zdánlivě pomalý krok. Kost hlasitě zapraskala, jak těžká bota zlomila krční páteř.

„U všech démonů!“ zaklel vůdce.

S obnaženým mečem se vrhl do útoku. V těsném závěsu ho následoval bojovník se sekerou. Poutník ze sebe pokrčením ramen shodil plášť. V každé ruce držel dlouhý meč. Přikrčil se, současně se vytočil levým ramenem dopředu, levicí srazil těžký úder a druhým mečem ťal. Muž zařval, vzápětí zasvištěla v smrtícím oblouku sekera. Poutník plynule navázal nízkou piruetou, přitiskl se téměř ke koňskému boku, a než kůň stačil odnést jezdce do bezpečí, dokázal ho ještě lehce škrábnout hrotem meče po zádech. Jezdec se v sedle udržel pár metrů a zhroutil se.

Poslední ze čtveřice se poučil z osudu svých druhů a raději seskočil na zem. Poutník zatím čekal, s jednou nohou lehce předkročenou, s rukama svěšenýma podél těla. Teprve teď, bez buvolí pláštěnky, vynikla jeho tělesná stavba. Byl o hlavu vyšší než většina mužů, ale zároveň neobyčejně mohutný. Nastrádaná léta jako by ho zbavila veškerého zbytečného masa. Pod pergamenově tenkou kůží se rýsovaly ocelové provazce šlach, masa kamenných svalů protkaná temně modrými žilami.

Čtvrtý válečník se přiblížil. Splýval s tmou a teprve odlesky světla ukázaly proč. Nebyl oděný do kroužkové zbroje, ale do pancíře z tmavé hmoty, který kryl každý kus jeho těla. Byl obrovský, dokonce ještě mnohem masivnější než poutník. Postrádal však jeho dokonalou koordinaci a pružnost pohybů. I při pomalé chůzi se kolébal ze strany na stranu, připomínal lavinu valící se do údolí, nespoutaný přírodní živel. Neměl žádnou zbraň, jeho pouhé pěsti v černých rukavicích byly větší než lidská hlava. Přes to všechno, nebo právě proto, nepředstavoval pro dokonalého šermíře žádné nebezpečí. Poutník bez výstrahy vyrazil ní-

kým výpadem na koleno. Kolos nedokázal zareagovat. Nebo se o to ani nesnažil. Čepel zasáhla kloub, třeskla rána, ocel se rozprskla v žhavých kapkách. Poutník se otřeseně zvedl ze země. Pohledem zhodnotil torzo zbraně a zahodil ho. Náhle bleskovým vbodem přesně zasáhl obrovu hledi. Prásk. Tentokrát se meč vypařil, exploze poutníka odhodila několik metrů dozadu.

„Jsi můj,“ zachrčel hlubokým hrdelním hlasem obrněnec.

„Nikdo a nic mě nezastaví. Jsem nezranitelný jakoukoliv zbraní. Možná budeš chtít utéci, ale časem tě dohoním a pak tě uškrtním.“

„Škrtič, zplozenec zaprodanců Černého kruhu,“ vyslovil poutník pohrdlivě.

Jeho oči modře žhnuly, zdálo se, že si vůbec nepřipouští bezvýchodnost situace.

„Ano, čarodějové jsou mí páni, ale sloužím jim rád. Uškrtním tě, ať jsi kdokoliv. Miluji to, a oni mi tuhle zábavu rádi dopřávají.“

„Zkus to!“

Zjizvené prsty a prsty v černém se na šíjích sevřely současně. Kov zbroje možná dokázal zničit jakoukoliv ocelovou zbraň, ale vůči stisku se choval jako obyčejná kůže. Pod ním se však skrývaly nadlidsky silné svaly. Poutník stál, jeho ruce se nalévaly krví, temné žily se měnily v obrovské pulsující hady, bělma se podlila krví. Nosorožčí šije však odolávala.

„Budu na tebe dlouho vzpomínat,“ zachrčel gigant.

Lidská kůže nevydržela tlak a začala se trhat. Poutník se napřel k poslednímu sevření, ale nezískal téměř nic. Pomalu se mu tmělo před očima, kolem sevřených rtů se objevovala rudá pěna. Jeho býčí šije se více a více poddávala tlaku. Místo aby se pokusil zabrzdit soupeřův poslední nápor, zhoupl se v kolenou, zaklonil se a vychýlil protivníka z rovnováhy. Současně ho druhou rukou uchopil v rozkroku. Ještě více se snížil, podklouzl ramenem až pod gigantovo těžiště a pomalu se narovnal. Hmota obrovského těla ho srážela k zemi, potácel se a chroptěl. Stisk drtící jeho páteř stále nepovoloval. Animální výkřik deroucí se z hlubin vědomí rozbil noc, každý gram svalů explodoval v primární síle. Gigant vymrštěný do vzduchu zakřičel strachy a vzápětí za praskotu dřeva dopadl. Bezcitné oči okamžik s nevěřicným údivem pozorovaly konec zlomeného dubového kmínku, který probodl mohutnou hrud', a

potom se zavřely.

Poutník nehybně stál a zhluboka oddychoval. Zbylo mu právě dost energie k tomu, aby jeho srdce ještě dokázalo bít.

„Na tohle už jsem opravdu starý,“ pronesl znechuceně po chvíli.

„Ne, ne, ne!“ přerušil ho výkřik doprovázený nadšeným potleskem.

Ze spacího pytle se vysoukala nahá dívka a nadšeně ho objala.

„To bylo mnohem hezčí než to, co jsem slyšela o souboji v Zamboule!“ švitořila a vzrušeně se k němu tiskla.

„Ne, mnohem horší,“ zabručel muž.

„Prší, měli bychom jít spát.“

Zaklonila hlavu a šibalsky se na něho podívala.

„Ale mně se vůbec nechce spát, Conane.“

Smyslně se zavlnila a rukou ho pohladila po nahém břiše.

„A myslím, že tobě se také nebude chtít.“

Conan ji zdvihl do náruče a na krátký okamžik rezignovaně obrátil oči v sloup. Kdesi daleko, na ponuré kamenné hoře, se jízlivě zachechtal Crom.

Kameny osudu

Ve svém seznamu textů, který představuje jeden excelovský soubor s několika sešity, u ní mám nadepsaný rok 1997. Řadím ji do kategorie filozofických, nebo spíš filozofujících textů, zpětně vidím, že je prodchnuta patosem velkých fantastických ság. Pořád s tím souhlasím. K některým tématům patos patří.

Kameny osudu

Bleděmodré nebe, špinavě žlutá poušť, nelítostné slunce vznášející se strnule ve výši a rozpalující svět daleko za hranici snesitelnosti. Uprostřed pustiny mezi neforemnými kameny stál muž. Byl vysoký, vyzáblý, v tmavém splývavém plášti, a kdyby z jeho vrásčitého obličejeho nehleděly dvě nelidsky pronikavé oči, dalo by se říci, že je to stařec na sklonku své lidské pouti. Jen ty oči.

Aazonemwu usedl na kámen. Měl rád žár rozpálené skály, kterému nedokázalo odolat nic živého. Slunce zde nezapadalo již dlouhá staletí a písek nikdy nepoznal vodu. Ve světě hmoty neexistovalo nehostinnější a ponuřejší místo. Aazonemwu soudil, že okolní krajina, již jediným rozmarem mohl změnit v cokoli jiného, je důstojnou kulisou pro poslední představení, které sehrával s nejmocnějšími z lidí. On byl ten, kdo účtoval. Krutě, s výsměchem, bez slitování. Teď se však nějaký ubožák pokoušel narušit věky zavedený řád a jeho klid. Nemohl proti tomu nic dělat, protože existovaly zákony a pravidla, jimiž se musel řídit i on, tvor rozhraní světů. Snažil se vnitřním zrakem proniknout k neznámému, ale bezúspěšně. To, co opovážlivci umožnilo přijít k Pánu osudu o vlastní vůli a bez vyzvání, ho zároveň chránilo. Alespoň prozatím.

Aazonemwu netrpělivě – ani nekonečný řetěz věků ho této ctnosti nenaučil – přemýšlel, kým neznámý je. Pamatoval si pouze tři tvory, kteří k němu přišli předčasně. Ten první nebyl člověk a svou mocí si dokázal vynutit vstup do Světa podstaty věcí, do světa magie. Zbylí dva byli největší mágové lidské historie. Aazonemwu se při vzpomínce pobaveně pousmál. Využil jejich moci, aby jim ukázal ryzí utrpení, a nakonec si je podrobil, rozmělnil na prach a jejich um i znalosti přidal k vlastním. V průběhu věků postupně nabíral síly a čas, kdy se bude moci

vrátit tam, odkud byl vyhoštěn, se blížil. Potom využije své znalosti Světa hmoty, strhne bariéry, zničí dávné nepřátele a stane se jediným.

Aazonemwu pozvedl pohled k horizontu, kde se právě objevila pohyblivá se tečka. Vzdálenost pro zrak Pána osudu nic neznamenal. Udiveně a pohrdavě se zašklebil. Nepřicházel k němu čaroděj, ale někdo, kdo zacházel s neskonale primitivnějšími nástroji – člověk v oceli, se zbraní v ruce.

Po chvíli se však do jeho pohrdání vmísil náznak zvědavosti. Příchod byl více než sedm stop vysoký, vážil kolem čtyř set liber a na první pohled na něm nebyla ani unce zbytečného tuku. Přes svou hmotnost se pohyboval pružně, s tygří elegancí, a obklopovala ho aura nesmírné fyzické síly. Na obyčejného smrtelníka by již jeho pouhý vzhled měl omračující účinek, ale pro Aazonemwu obyčejná síla neznamenal nic. Zaujala ho však zbroj neznámého. Nebyla to obyčejná kovářská práce třeba sebedokonaleji provedená. Blyštivý kov barvy všech odstínů šedé těsně přiléhal k mužovu tělu a vláčně se poddával pohybu ohromných, lehce se přelévajících svalů, jako by byl přirozenou součástí válečnickova těla. Brnění bylo vrcholem trpasličího umu a kdysi dávno se nazývalo Ocelová kůže. Aazonemwu měl až dosud za to, že jediné dva kusy, které kdy byly zhotoveny, vzaly už před celými epochami za své. Pocítil nepříjemné tušení. Kdo je člověk, kterému trpaslíci darovali nejdrahocennější skvost a udělali tak z něj téměř neporazitelného tvora? Aazonemwu ze zkušenosti věděl, že Ocelová kůže je obyčejnou zbraní neprorazitelná a i on by se musel hodně namáhat, aby pronikl její magickou aurou. Kdo byl mladík, kterému něco neznámého umožnilo přijít k Pánovi osudu bez jeho výzvy? A proč vůbec přišel? Vždyť muž jeho ražení by určitě našel tisíce způsobů, jak ukojit i ty nejroztodivnější rozmary a přání. Odkud se vlastně dověděl o Aazonemwově existenci, kdo ze zasvěcených prozradil přísně střeženou pravdu? Prozradil ji dobrovolně?

V Aazonemwově mysli se tvořila jedna otázka za druhou a na žádou z nich neznal odpověď. Nespokojeně stiskl rty a povstal z kamenného sedátka. Neznalost vždy přinášela nebezpečí. Hledal způsob, jak odhalit bojovníkova tajemství a připravit ho o výhodu. Věděl, že při následujícím setkání bude záležet na okolnostech, které muži dovolily přijít. Z myšlenkového tápání se zvolna vynořovaly zpočátku chatr-

né, postupně však pevnější řetězce úvah, které stále lépe zapadaly jeden do druhého, až si byl téměř jistý. Blížící se muž musel být velmi mocný – samozřejmě jen mezi sobě rovnými. Pravděpodobně se stal zasvěcen-cem smrti a s pomocí síly, kterou tak získal, vyrval ostatním jejich tajemství a poklady. Obyvatelé Světa hmoty se ho bojí, a zároveň jím kvůli jeho spolku se smrtí opovrhují. Sám tak Aazonemwovi vtiskl do ruky nejmocnější zbraň – nenávist lidí, které pokořil, nenávist těch, jimž ublížil.

Pán osudu a Strážce sféry v jedné osobě mimovolně přivolał oblíbeného společníka – dayonwa, hloupou, ale věrnou bytost, a nechal ho, ať si zvolí podobu. Pokud přicházejícího mladíka překvapilo náhlé zjevení dvou obrovských tygrovitých šelem, jejichž tesáky připomínaly čepele dýk, nedal to v nejmenším najevo. Aazonemwu pohládl bestii, která se mu postavila k levé ruce. Pravé dvojče slastně zavrčelo. Muž stanul několik kroků před starcem a mlčky si ho prohlížel. Pán osudu pocítil jistou nelibost – mladík se nebál. Za to však zřejmě mohla jen jeho neznalost, netušil, komu stojí tvář v tvář. Co bylo horší, obličej pod přiléhající maskou ze živé oceli nepotvrzoval Aazonemwovy dohady. Nemohl v něm nalézt hluboké vrásky a bezútěšný chlad čišící z očí – neklamně znaky člověka zasvěceného smrti. Naopak, v mladíkově pohledu se i teď skrývaly jiskřičky veselosti, jako by ho setkání bavilo a přinášelo mu potěšení.

„Neodložíš helmu?“ přerušil Aazonemwu ticho.

„Usmažil bych se tady, pekelná výheň mi nesvědčí jako tobě,“ odpověděl mladík zvučným hlasem.

Pán osudu si připomněl, že zbroj majiteli poskytuje všemožné pohodlí a chrání ho téměř před všemi rozmary okolního světa. Celá škála drobných úskoků, které tak rád vůči protivníkům používal, byla najednou bezcenná. Opět se rozhostilo tíživé ticho. Bytost, jejíž stárí se počítalo na eony věků, zrůdnými smysly slídila okolo muže, ale nedokázala o něm zjistit vůbec nic, jako by kolem něj stála neproniknutelná stěna.

„Víš, kdo jsem?“ položil Aazonemwu druhou otázku.

Bojovník pokrčil rameny.

„Neznám tvé pravé jméno. Ti, kdo o tobě vědí, tě nazývají různě, nejlichotivější je asi...“ odmlčel se v půli věty. „Nemohu tu nadávku ani vyslovit. Jednoduše řečeno – prostě ten bastard. A obyčejní lidé zpí-

vají písňe o černém skunkovi, který za své činy musí až do konce světa točit kameny osudu.“

Aazonemwu cítil, jak se v něm vzmáhá vztek. Do konce světa. Mělo by to tak být, ale nepočítali s jeho schopnostmi.

„Jsem Pán osudu a Strážce sféry!“ prohlásil pyšně a nechal hlas buřacet nad rozpálenou pustinou. Po dlouhé minuty se ozvěna vracela od stovky mil vzdálených hor, ochromení ptáci padali z nebe, lesy v krajích, kde slovo poušť bylo jen prázdným zvukem, se hroutily ve vlnách zemětřesení a těžké laviny kamene a bahna vyrývaly do země hluboké jizvy.

Mladík se ani nezachvěl, pod ocelovou maskou se klidně usmíval, jako by ho Aazonemwova ukázka moci pobavila.

„Ovládám kameny osudu, bdím nad tímto světem. Jsem ten, jenž trestá opovážlivce, kteří se pokusili narušit rovnováhu nastolenou vítězi starých válek. Každý, koho moc přesáhne jistou hranici, u mě splácí dluhy. Ale až přijde jeho čas. Ty jsi přišel mimo pořadí. Vidím, že jsi mladý, proto ti dovolím vrátit se. Postavilo se mi mnoho mužů, kterým se ani zdaleka nemůžeš rovnat. Všichni podlehli. Pokud chceš ještě vidět svět, ze kterého jsi přišel, odejdi. Málokdy jsem tak milostivý,“ pokračoval Aazonemwu normálním hlasem.

Muž pozoroval Pána osudu a jeho úsměv byl stále širší.

„Dobře víš, že neustoupím. Musel jsem překonat hodně protivenství, než jsem se dostal až sem. Vyzývám tě,“ promluvil nakonec klidným a překvapivě měkkým hlasem, ve kterém se i přes vážnost chvíle skrývala veselost někoho, kdo se raduje ze všeho, co život přináší.

Aazonemwu cítil neskutečnou sebedůvěru čišící z každého mladíkovy slova a jeho sebejistota ho nesmírně popouzela, současně však znepokojovala. I ti nejmocnější se před ním ve skrytu duše třáslí, a tohohle usmrkance to ani nenapadlo. Co dvacetiletý holobrádek mohl vědět o skutečné moci? Neměl nic, jen zpučnost a bezcenný meč! Stačilo by pomyslet si a prach jeho kostí se by se rozplynul v moři okolního písku! Přesto – Aazonemwu si uvědomil, že jeho znepokojení se mění v obavu a možná i v... myšlenku raději nedokončil. Dayonw vycítil nevraživost svého pána vůči cizinci, tygři se nahrbili, pootevřeli tlamy, z jedné se vyvalila záplava vše spalujícího žáru, z druhé proud mrzačícího chladu.

„Prokaž své právo výzvy. Co tě propustilo až ke mně?“ vyzval Aazonemwu návštěvníka lhostejně, ale v nitru jím zmítala bouře očekávání.

Existovalo několik předmětů roztroušených v čase i prostoru, které i nejobyčejnější smrtelníky opravňovaly k setkání s Pánem osudu, a každý z předmětů omezoval Aazonemwovu moc nad odvážnými opovážlivci jiným způsobem.

Mladík se dlaní dotkl své hrudi, kov se odchlípl a ze vzniklé kapsy vypadl malý jiskřivý mnohostěn. V okamžiku, kdy Aazonemwu pocho-pil, co to je, mu bojovník drahokam hodil. Stařec se po něm chtivě natáhl, ale v poslední chvíli ucukl a zůstal strnule stát. Tvářil se ohromeně, užasle a polekaně zároveň. Málem propadl zkáze, stačilo, aby myšlenka jen o zlomek okamžiku zaostala a on klenot chytil. V písku dva kroky od něj leželo Ledové srdce, majetek pánů severu. Tolik po kletotu toužil, potřeboval jej do složité mozaiky pokladů, intrik a moci, která by mu umožnila setřást dávné okovy a rozmnožila jeho sílu. A přece si jej nemohl vzít, neboť Ledové srdce majiteli přinášelo užitek, jen pokud ho získal v boji. Jako dar či nález znamenalo jistou záhubu.

Aazonemwu se na mladíka podíval jinýma očima. Málem neprohlédl jednoduchý úskok a prohrál. Jak se obyčejný bojovník dostal k takové věci? Koho přinutil, aby mu byl nápomocen? Jakým silám se propůjčil, kladl si jednu otázku za druhou. Pán osudu a Strážce sféry zocelený věky válek a záludných intrik by nikdy neodhalil pravdu. Ta byla naprosto mimo jeho chápání. Ocelovou kůži mladíkovi darovali sami trapaslíci jako symbol vděčnosti za službu, kterou nikdy nebudou moci splatit, tajemství týkající se Aazonemwa mu prozradil jeden z nejmocnějších lidských mágů, jehož přítelem se mladík kupodivu stal. Pouze srdce musel sám vyrvat z náruče tvorů chladu a nebyl to největší z činů jeho podivuhodné cesty světem.

„Splníš mi jedno přání,“ pronesl bojovník tiše.

Strážce věděl, že nemůže odmítnout, protože za návštěvníkovými slovy stála síla kletoty, který přinesl a tak rafinovaně mu nabídl. Nejen to, srdce dokonce pro tento okamžik zaručovalo, že Aazonemwu nesměl využít ani nejmenší část své moci, aby smrtelníka smetl z povrchu země.

Dayonw se třásl zlostí, tvor sféry se cítil pokořený nemohoucností

svého pána a toužil zničit ubožáka, který se protivil jeho vůli. Aazonemwu cítil vztek tygrů po svém boku. Už znal řešení. On sám skutečně neudělá nic, ale stačí, když událostem pomůže.

Dovolil, aby část jeho čirého vzteku a bezmocnosti pronikla k dayonwovi. Téměř současně se dech bestíi zrychlil, žár i chlad vycházející z otevřených tlam měnily okolní písek v kámen.

„Ano. Splním ti přání,“ potvrdil Aazonemwu a současně vytvořil kousek za mužovými zády větrný vír, který harašil drobnými kamínky. Mladík nepatrně pootočil hlavu, aby zjistil, co se děje. Jeho nepozornosti okamžitě využil dayonw. Mohutné dravčí tělo se neslyšně vymrštilo do vzduchu. Pouhé spojení rychlosti a hmoty mělo muže i v jeho zbroji s jistotou ochromit. V poslední chvíli se však vzduchem nepostřehnutelně rychle mihla modravá ocel meče, pár nohou zavířil v krátkém úskoku následovaném vzápětí dalším sekem. Na zem dopadl trup bez hlavy. Vyčkávající tygr bolestně zařval a pokusil se skočit po bojovníkovi. Slabostí se mu však podlomily nohy a zhroutil se do písku. Dál už jen bolestně kňučel.

„Varovali mě před tebou. Prý najdeš skulinu všude,“ řekl mladík klidně.

Zdálo se, že ho událost nepřekvapila a ani mu neubrala nic z bezstarostnosti.

Aazonemwu uchopil kámen a pomalu ho zvedl do výše. S lhostejným výrazem ve tváři sevřel ruku v pěst. V nastalém tichu bylo zřetelně slyšet sténání týrané hmoty, k zemi se sypal jemný prach.

„Ještě stále nechceš odejít? Nerozmyslel sis to?“ zeptal se.

Bojovník se rozesmál a nabídl dlaň zalitou v oceli ke stisku.

„Teď vyzkoušej svou sílu!“

Strážce zavrtěl hlavou a hodil hrst křemičitého písku na zem. Ten hlupák se nedal zastrašit, ve své tupé omezenosti si myslel, že síla a rychlost jsou vše. Zřejmě si vůbec nedokázal představit, že by mohl být poražen.

„Musím splnit tvé přání. Co žádáš?“ přistoupil k povinnosti, kterou mu ukládala přítomnost Ledového srdce. Mladík zvažněl.

„Chci projít branou.“

Aazonemwu se rozchechtal. Smál se a smál, chvílemi dokonce zapomínal udržovat stávající podobu a měnil se v beztvárovou masu otřása-

jící se v neovladatelných křečích. Jestliže ještě před okamžikem cítil jakési obavy z bezbranného a zároveň silného opovážlivce, nyní se rozplynuly. Proti němu stál šílenec, který dobrovolně strkal hlavu do nejhorší oprátky, jaká kdy existovala. Všichni ti, kteří během dlouhých věků přišli, sváděli se Strážcem sféry boj o to, aby nemuseli naplnit svůj osud. A mladý šílenec dobrovolně, mimo pořadí, toužil projít branou, která zničí jeho tělo i duši a nenechá z nich nejmenší celistvý střípek. Přesto v troskách zbudou nepatrné zbytky jeho osobnosti, jež budou po celé věky trpět, než se stanou součástí jiného života.

Aazonemwu si s potěšením uvědomil, že až kameny rozemelou, co jim patří, bude si smět, protože mladík tváří v tvář jeho moci neobstál, Ledové srdce vzít. Jeho moc tím nesmírně vzroste a z odsouzence se změní v jediného vládce všehomíra. Konečně ovládl smích.

„Pojď“, pokynul skoro přátelsky mladíkovi, mávl před sebou rukou a otevřel cestu.

Obloha potemněla, suchý monotónní praskot zaplašil ticho a z nebe se nepřetržitě snášel jemný kamenný prach. Země se otrásala tak silně, že šlépěje vytlačené do písku téměř okamžitě mizely.

Aazonemwu s bojovníkem kráčeli bok po boku. S každým yardem cesty se okolí proměňovalo. Slunce postupně bledlo, až jeho záři nahradil přízračný šedivý svit, okolní skaliska se tyčila v nepřírozeně bizarních tvarech. Jejich hrany byly ostřejší než čepele nejlepších dýk, protože zde nikdy nevanul vítr, který by je mohl obrousit, a kolmé stěny světélkovaly chladnými barvami.

Pán osudu s požitkem vychutnával umrtvující atmosféru, vnímal hlad krajiny po každém kousku energie živého těla, pozoroval neviditelná chapadla prázdnoty ukrývající se všude kolem a lapající každou lidskou myšlenku. Doprovázel tudy mnoho bytostí a většina z nich nevydržela. Poušť pohltila buď jejich těla, nebo duše. Po očku pozoroval bojovníka. Zdálo se, že muž si hrůzného okolí nevšímá, veškerou pozornost upínal k vzdálenému horizontu, kde se právě objevila temná silueta brány. Aazonemwu si s úžasem uvědomil nezdolnost mužovy vůle. Dosud nepotkal nikoho, kdo by byl nadán takovou vnitřní silou. Naštěstí pro něj byl tento člověk pouhý bojovník, a navíc blázen. Jednou si zvolil a cesta zpátky neexistovala.

Ohlušující rachot postupně vymazal tvary, barvy, vůně a vůbec

všechny vlastnosti hmoty. Zůstali jen oni a brána – dva kamenné ozubené válce tyčící se do nekonečna a otáčející se kolem svých os, jejichž zuby s drásajícím skřípěním zapadaly jeden do druhého. Kameny osudu neušetřily nikoho, každou bytost rozdrtily na prach a vrátily ji zpět do koloběhu života světů. Aazonemwu při pohledu na gigantické drapáky hladově se natahující do prázdna stejně jako pokaždé pocítil posvátnou bázeň. Ano, kdysi dávno prohrál a musel plnit vůli vítězů, naštěstí však stále patřil k těm, kdo určují běh jednoho světa. Nikdy, nikdy by se nechtěl dostat na místo svých obětí. Zastavil se a pohlédl na muže. Byl si jistý, že tady, tváří v tvář neodvratnému konci mnohem horšímu než smrt, se jeho sebeovládání rozplyne, jeho duše rozpadne, že se změní v třesoucí se uzlík. Nic z toho se zatím nestalo.

Mladík zapomněl na průvodce, zapomněl na svět. Bez váhání kráčel k bráně a soustředěně ji při tom pozoroval. Aazonemwu si jeho chování nedokázal vysvětlit, vyzařovala z něj touha, odhodlání, jako kdyby se blížil vrchol celého jeho života, a ne neodvratný konec.

Dva drsné drapáky se s ohlušujícím třeskem srazily, nejprve jen špičkami, postupně jejich spojení sílilo, až zub zapadl do zubu a vytvořil kompaktní masu. Muž využil okamžiku, než prostor zaplnily další kamenné hroty, a přistoupil těsně k hranici, kde gigantické válce přiléhaly jeden ke druhému. Rychle se otočil, jako by chtěl vidět zuby, jež ho nejprve uzamknou do stále těsnějšího sevření a potom rozdrtí. Aazonemwu fascinovaně přihlížel.

Mladík však nečekal odevzdaně na osud. Než se před ním dva drapáky stačily spojit, vkročil mezi ně a rukama se zapřel do drsných kamenných ploch. Čas zpomalil svůj běh. Na prvních zlomcích dráhy se nic nedělo, tělo se poddalo nesmírnému náporu a nechalo se stlačovat. Potom přišel rozkaz a svaly, poslušné nesmírné vůli, se napjaly. Muž cítil, jak ho váha celého světa drtí, lisuje, mačká, ždíme. Už už se měl ozvat praskot lámaných kostí a trhaných vazů, ale on stále vzdoroval. Nevěřil v předurčenost, věřil v sebe a svou vůli. Živá ocel poskytla svalům vnější oporu, srdce nezlomně pumpovalo krev hustší než rozžhavené zlato, oči se draly z důlků, ale kov na víčkách je zadržoval uvnitř. Kameny osudu se pootočily o další neúprosný coul své dráhy. Vědomí člověka se začalo rozpadávat, zůstala jen vůle, rozkaz, nutnost zvítězit.

Pán osudu se zděšením vnímal, jak pouta svazující celý svět hmoty

slábnou a jeho podřízenost sféře mizí. Nechápal, co se vlastně děje.

A duše splýnula s tělem, mozek i svaly se staly jedním, maso, krev, kosti se pod tlakem vůle změnil v hmotu pevnější než kterákoliv ocel. Rachot otáčejících se kamenů změnil rytmus, tón, zaznělo několik chaotických zvuků a potom, potom se celé gigantické soukolí zastavilo. Aazonemwu padl k zemi, svět, jehož byl součástí, se otrásl v základech.

Mladík odstoupil od zmrtnělé brány. Jeho tvář už nebyla mužně líbivá. Objevily se v ní hluboké čáry nelidského vyčerpání, stopy animální zuřivosti, ale také tušení, prohlédnutí a moudrost. Ocelová kůže ztratila přilnavost, odpadávala v celých kusech od těla a s řinčením se rozbíjela o kameny. Unavený muž padl na kolena, dlouho bez hnutí klečel, pouze jeho rty bezhlučně šeptaly: „Dokázal jsem to, dokázal.“

Po dlouhé době se potácivě zvedl, a aniž by věnoval sebemenší pozornost Aazonemwovi ležícímu bezmocně na zemi, vydal se nazpět ke světlu a reálnému světu. Poté co Pán osudu pochopil, že ho přemožitel nechá žít, pocítil příslib naděje. Věděl, že co stojí, dá se zase rozpohybovat, a mladík se jednou musí vrátit. Ne mimo pořadí, ale až přijde jeho čas. Bude starý, nemocný, nad hrobem, jeho dnešní síla se stane jen dávným snem. Ochrunutý netvor se začal s děsivou urputností plížit ve stopách vítěze, aby přichystal závěrečné dějství.

Uplynulo padesát let. Slunce stále stejně krutě trestalo poslední výspu světa, poušť se ani v nejmenším nezměnila, možná se stala ještě vyprahlejší a nehostinnější. Pouze nad jedním místem se přehřátý vzduch netetelil horkem – mezi kameny ležel malý jiskřivý drahokam a zdálo se, že zemi v jeho blízkosti kráší jemná jinovatka. Okolo něj kdosi během dlouhých let vyšlapal kruhovou cestičku a stmelil tak chodidly sypký písek v udusanou plochu.

Aazonemwu čekal. S netrpělivostí narůstající po celé půlstoletí vyhlížel poutníka, se kterým se měl střetnout podruhé. Dnes o něm věděl vše, znal jeho jméno, téměř neustále o něm přemýšlel a jako jediný na světě dokázal odlišit pravdu od legend kolujících o jeho činech. Muž, jehož příchodu se Pán osudu nemohl dočkat, nepotřeboval, aby se příběh jeho života zveličoval. Vykonal tolik nepředstavitelného, že ho znali a obdivovali všichni lidé.

Konečně se zpoza kamenitého pahorku vynořil tmavý obrys posta-

vy. Aazonemwu stiskl rty. Jeho pokořitel, vítěz nad vládci severu, muž, jenž prošel tmou, stvořitel deogského trůnu, vládce nejmocnější z říší a nakonec prostý poutník, který se všeho dobrovolně vzdal, přicházel.

Vysoká, mohutná, lehce schýlená postava zahalená do volného šedého pláště; vrásčitá, sluncem a větrem zhrublá tvář a v ní jedno modré vědoucí oko, místo druhého černá páska. Uplynulá léta a dlouhé cesty se na Keanovi Usměvavém podepsaly, ale stále to nebyl stařec, který by musel prosit o almužnu. Přesto Aazonemwu s uspokojením pozoroval, že dravčí plynulost válečnickových pohybů se vytratila a nahradila ji klidná, zkušená rozvážnost šetřící síly. Pokud mohl rozeznat, zbroj pod pláštěm vypadala obyčejně, z oceli, a ani těžká sekera na zádech v sobě neskrývala žádnou další hrozbu.

Starý muž se zastavil tři kroky před Strážcem. I když se v jeho obličeji nepohnul ani sval, zdálo se, že se usmívá. Vyzařoval z něj klid, rozvaha a smíření se skutečností.

„Když jsem se před třiceti lety dozvěděl, že jsi k sobě povolal jednoho z mágů, překvapilo mě to. Měl jsem za to, že jsem tě jednou provždy porazil,“ řekl Kean s nádechem zvědavosti na konci.

Aazonemwu se ušklíbl.

„Udělal jsi tehdy chybu. Nikdo ze smrtelníků nezná skutečnou sílu tvorů z druhé strany.“

Kean pokrčil rameny.

„Čekal jsem, až mě zavoláš, abych mohl svůj omyl napravit.“

S prvním dojmem z prostě vyslovené věty Aazonemwu na okamžik zneklidněl. Chvilé porážky se v jeho představách vrátila, opět viděl zastavující se kameny osudu a pocítil drásavé hryzáni v útrokách. Pak pohledem přelétl muže před sebou. Byl starý, padesát let představuje pro člověka velmi dlouhou dobu, v jeho očích už nejiskřila absurdní sebedůvěra a jistota, které mu kdysi pomohly zvítězit. Poznal příliš mnoho, aby zůstal neotřesitelným mladíkem s absolutní vírou ve svou sílu. Život ho poznamenal, zbavil iluzí, několikrát se musel sklonit. Ne, tento člověk je někdo úplně jiný, ten nedokáže nemožné.

„Nemyslím, že k tomu vůbec dostaneš příležitost,“ promluvil Aazonemwu se špatně skrývaným pomstychtivým uspokojením. „Je tu někdo, kdo s tebou má nevyřízený účet, a po něm přijdu na řadu já – pokud přežiješ.“

Kameny zarachotily pod váhou těžkého těla, ze soutěsky mezi skalisky se pomalu přibližoval dayonw. Od chvíle, kdy Kean Usměvavý zabil jednu jeho polovinu, se nemohl vrátit do Sféry. Čekal a dočkal se.

Šelma se ostražitě přibližovala, skrytý žár rozpaloval její oči do modra, písek v jejích stopách se měnil na spečenou masu. Muž se ani nepřipravil k obraně, pouze se k bestii otočil a opětoval její nenávistný pohled. Dayonw se váhavě zastavil, chvíli se nic nedělo, vzduch se rozechvěl vratkou rovnováhou. Nakonec šelma zakňučela, začala couvat a v bezpečné vzdálenosti se obrátila k útěku.

„Nemysli si, že ti tenhle ubohý trik pomůže i proti mně,“ pronesl posměšně Pán osudu, „raději to ani nezkoušej.“

Aazonemwu útok připravoval desítky let a naplánoval ho do nejmenších podrobností. Nechtěl pokoušet náhodu. I když si to nepřipouštěl, Kean v něm vzbuzoval strach, a to nikdy nebyla nejlepší výchozí pozice pro magický útok. Chystal se použít mužovu minulost proti němu samému. Zavířil pláštěm kolem sebe, a kam jeho cípy ukázaly, tam pohasl sluneční svit, obloha ztratila barvu, do kostí se zahryzl smrtelný chlad přicházející z nicoty. Nakonec se známý svět ztratil a zůstala jen rovná pláň utopená v pochmurné šedi.

„Tví kati přicházejí,“ řekl a ustoupil do pozadí.

Plán se zaplnila nezřetelnými stíny, jejich kontury pozvolna nabývaly na ostrosti, až se mlhavé siluety proměnily v lidi. V dávno mrtvé lidi přivolané z Říše šedých. Kean Usměvavý se rozhlédl, jeho tvář ztuhla, zdálo se, že i přes opálení zbledl. Tichem předpokoj se smrti se rozezněl řezavě výhružný Aazonemwův smích. Starý muž se po chvíli uklidnil, napřímil se a uvolnil. A lidí, které kdysi znal, na pláni stále přibývalo. Mnohé z nich zabil vlastní rukou, jiné svými činy odsoudil k záhubě, někteří byli jeho přáteli. Nikdy předtím si neuvědomil, kolika lidem zkřížil cestu. Teď přišli, přivolaní Aazonemwem, aby s ním zúčtovali. Nebránil se, zkřížil ruce na prsou a čekal.

Strážce dal pokyn, Kean ucítil, jak se ho dotkly první bezbarvé myšlenky mrtvých, vzápětí ho zavalila horoucí vlna citů, vášní, pudů. Aazonemwu s uspokojením sledoval sílící fialovou záři obklopující muže jako kokon. Záře se postupně změnila v oslňující plamen propalující se do nehybného těla. Staré křivdy, nenávisť, zaviněná bolest, zoufalství, beznaděj, všechno, co válečník kdysi jiným způsobil, se kolem

něj vzdmulo jako vražedná vlna tsunami. Aazonemwu věděl, že teď celé řeky citů procházejí Keanovým mozkem, hledají vnitřní zrcadla nesouladu, aby se v nich odrážely a násobily, dokud nespálí tělo na prach. Neexistovala žádná obrana, každý inteligentní tvor v sobě skrývá myriády plošek osobnosti odsuzujících ho k záhubě. Jas už pronikal celým tělem, tkáněmi prosvítaly tvary kostí, ale Kean stále žil. Zrcadla v jeho mysli byla obroušena upřímnou lítostí nad nesprávnými volbami, které kdy učinil, nikde se neskryval černý krystal chtivosti a nízkosti, jenž by na mrtvé působil jako krvavý kus masa na hyenu a změnil by řeku jejich emocí a myšlenek v gejzír žhnoucí lávy.

Lidé stínů však nepatřili nikomu, ani Aazonemwovi. Byli dávno mrtví. Jak poznávali mysl svého dávného přemohitele, stahovali se až na výjimky zpět a nakonec i největší zuřivci museli pod nátlakem druhů ustoupit. Záře se ztrácela, až zmizela docela, nezřetelné siluety se rozplynuly, zůstala jen prázdná pláň se dvěma tvory. Kean v duchu slyšel smutná slova mrtvých prosících o klid.

Aazonemwu nepochopil, co se vlastně stalo. Viděl pouze, že jeho protivník navzdory všem úskokům stále žije. Na okamžik ho opanoval strach, vzápětí se však ovládl. Na tuto chvíli se připravoval opravdu dlouho a řada léček zdaleka nekončila. Ve stínech čekal ještě jeden tvor. Aazonemwu ho povolal, ne však jako nehmotný přízrak. Vrátil mu bývalé tělo i sílu.

Písek za Keanovými zády zlověstně zavrzal stlačený obrovskou vahou. Muž se otočil, instinktivně uskočil stranou, jediným pohybem si nechal sklouznout štít na předloktí, druhou rukou sevřel rukojeť dvoj-
břité sekery. Třebaže se mu ve tváři nepohnul ani sval, Aazonemwu v jeho mysli vyčetl úžas, zmatek a někde dole – strach. Kdyby se podíval o chvíli později ještě jednou, zjistil by, že strach zmizel.

V písku na široce rozkročených křivých nohou stál Žezlam, vůdce dávno zapomenuté rasy vzniklé z kamene, krve a magie. Před třemi desetiletími ho kdosi neznámý probudil z věkovitého spánku, Žezlam se svým kmenem sestoupil z neobydlených hor a opět začal mezi lidmi rozsevat smrt a zkázu. Kean Usměvavý se svými muži se mu postavil. Vrátil se tehdy sám a nikdo nikdy od něj neslyšel, jak vlastně zplozence pekel porazil. Teď po mnoha letech stál opět tváří v tvář rozložitě ob-
ludě, která sice nebyla vyšší než šest stop, ale v jejíchž svalech, podoba-

jících se rulské žule, se ukrývala nelidská síla a pokroucené končetiny se dokázaly vymrštit rychleji než blesk.

„Nu, muži, tady je někdo, kdo na tebe nezapomněl. Vzdáš se mi hned, nebo se necháš rozdrtit tímto kolosem? Už nejsi mladý a silný jako dříve, navíc jsi všechno štěstí dávno vyčerpal. A nemáš druhy, které bys mohl obětovat, aby ses sám zachránil!“ pohrdavě vyslovil nabídku Aazonemwu.

Kean na něho hněvivě pohlédl a krátká nepozornost se mu málem stala osudnou. Žezlam rychleji, než se vůbec zdálo možné, bez rozmachu, přímo ze země, udeřil obrovským kladivem z černého železa. Pouze instinkt, zkušenost a postřeh zachránily muže před okamžitou smrtí. V poslední chvíli se zaklonil dozadu, zhoupnutím v kolenou a odrazem špiček ulehčil tělu, ničivý taran tak nerozdrtil kosti, jen jím mrštil o několik yardů zpět. Žezlam nízko při zemi, rychleji než sebemrštnější muž, vyrazil k dalšímu útoku. Tisícilibrové tělo dopadlo na místo, kde měl ležet omráčený Kean. Ten se stačil odkulit o kus dál, následující ráně kladiva nastavil štít a sám udeřil sekerou. Souboj v ničem nepřipomínal zápas muže proti muži. Žezlam na křivých, ale neobyčejně hbitých nohou soustavně měnil vzdálenost, hned soupeře dělilo deset yardů, hned ve tvářích navzájem cítili svůj horký dech. Kean využíval každou špetku síly a každou unci váhy, aby v krátkých střetech dokázal netvorovi vzdorovat, avšak ani jednou se mu nepodařilo Žezlama tvrdě zasáhnout – masivní brnění sekeru vždy zastavilo. Sám se nedokázal vyhnout několika úderům, které by kohokoliv jiného zabily nebo alespoň omráčily. Dávno přišel o štít, sekeru svíral obouruč, těžce oddychoval.

„Přiznej si, že nemáš šanci. Jsi starý, jsi sám. Víš, že prohraješ. V hloubi duše cítíš strach, nahlodává tě, zbavuje odvahy. Docházejí ti síly, chceš všechno skončit. Stačí jediné slovo, a Žezlama odvolám. Vzdej se mi!“ rozléhal se nad pouští Aazonemwův hlas, přehlušoval třeskot železa a praskání drcených kamenů, pronikal do nejspodnějších pater mužova vědomí.

Ale Kean ho přesto nevnímal. Docházely mu síly, byl otřesený, svět viděl jen rozmazaně, uvědomoval si neodvratnou porážku, avšak bojoval celým svým já, všechnu zkušenost, obratnost a víru v sebe sama napřel proti netvorovi vyvolanému ze stínů.

Ocelový klín vodorovně protnul vzduch, zabořil se do břišního plátu, náraz Keana zastavil v plné rychlosti otočky. Žezlam bolestně a překvapeně zařval, pozvedl kladivo a udeřil. Muž v poslední chvíli dokázal vyprostit zbraň ze železného lože, napůl uhnul, napůl se kryl. Částečně odvrácená rána ho zasáhla do ramene, ocelový nárameník nevydržel, kost a kloub také ne. Ještě naposledy Kean zaútočil, vzápětí ho další úder vmáčkł do písku.

Žezlam se rozkročil nad poraženým soupeřem, kladivo napřažené k rozhodující ráně. Kean ležel na zádech, tvář zkroucenou bolestí obrácel k přemožiteli. Žezlam se triumfálně zašklebil a napřáhl se k poslední ráně, kterou by bezmocného červa rozmáčkł na kaši.

„Porazil jsem tě,“ zachroptěl muž odsouzený k smrti.

Kladivo zastavilo svůj běh.

„Bylo nás na tebe hodně. Použili jsme všechny možné léčky – lavičky, pasti, padající balvany, ale nakonec jsme zůstali tváří v tvář jen my dva. Porazil jsem tě, a ty to víš.“

Každé slovo Keanovi způsobovalo nevýslovnou bolest, z úst mu vytékal pramínek krve, půlku těla měl ochrnutou, přesto hovořil dál.

Žezlam řval, běsnil, klel ve svém dávném jazyce, ale stále nedokázal zasadit poslední ránu.

Kean se těžce zdvihł na kolena, jeho řeč se změnila v chrapot, avšak ten, komu byl určen, rozuměl.

„Nemáš, nemáš nade mnou moc. Jsi mrtvý, už dávno mrtvý, a já jsem tě zabil. Nepozvedneš proti mně zbraň. Bojíš se. Už dávno jsi mrtvý.“

Žezlam pustil kladivo, zatnul tlapy v neforemné pěsti. Jeden úder, a zabije. Hlas, zubožený hlas nabitý vůlí, mu však nedovolil sebemenší pohyb.

„Vrať se, odkud jsi přišel, a pamatuj, kdo je tvůj přemožitel. Na věky zůstaň v pokoji.“

Netvor klesł do písku, každé slovo ho ubíjelo jako přímý zásah sekery. Nejraději by před nezdolnou vůlí muže utekl, ale Pánovi osudu, který ho navrátil ze smrti, se nedokázal vzepřít. Držel si hlavu v dlaních a zmítal se ve střetu sil.

Kean už stál na nohou. Kymácel se ze strany na stranu a opíral se o Žezlamovu zbraň, aby vůbec udržel rovnováhu. Jediným, krví podlitým

okem pozoroval zatím bezmocného protivníka. Aazonemwu se teprve nyní vzpamatoval z překvapení vyvolaného náhlým zvratem v zápase. Vyslovil jediné slovo, roztříštil okovy vůle spoutávající jeho služebníka. Křeč ochromující bestiální tělo pominula, Žezlam se napjal ke skoku, kterým chtěl soupeře přibít k zemi a rozdrtit. Pozvedl hlavu – a na okamžik spatřil rozmazaný stín kladiva.

Pán osudu přistoupil ke zdecimovanému muži. Ani další léčka mu nevyšla, ale v zásobě jich měl opravdu dlouhou řadu a potácející se troška již nevzbuzovala sebemenší obavy.

„Tušíš, co přijde teď?“ zeptal se výsměšně.

Kean mátožně zakroutil hlavou, v krku mu přitom výhruzně zapraskalo a začal krváčet z levého ucha.

„Ne,“ zašeptal, „a nechci to vědět. Přijímám tvou vůli.“

Aazonemwu cítil, jak se vznáší na křídlech triumfu. Opět zvítězil, pokořil soupeře, od konečného cíle ho dělil krůček. Zeširoka před sebou mávl rukou a jako před lety vytvořil průchod k bráně.

„Doprovodíš mě?“ zeptal se ho unaveně starý muž.

„Ano. Ano. Pro tebe mám připravenou speciální cestu a byl bych blázen, kdybych si to nechal ujít,“ rozesmál se pomstychtivě Pán osudu.

Tvor Rozhraní v masce starce a troska kdysi mocného člověka se ploužili neskutečnou krajinou. Obloha postupně tmavla, barvy se vytrácely, prostoru se zmocnila hladová prázdnota, vzduch zhoustl prachem a nakonec se na obzoru objevilo skřípějící soukolí kamenů osudu.

Aazonemwu s požitkem sledoval, jak se troska Keana Usměvavého váhavě blíží k obrovským rotujícím zubům. Kdy se zhroutí? Kdy se zastaví a začne žadonit o milost? Aby mu neušlo ani to nejmenší hnutí ve tváři poraženého muže, kráčel těsně vedle něho. Nemínil mu dovolit projít branou ihned, nejprve se chtěl odvděčit za hořkou prohru a padesát dlouhých let čekání. Člověk i tvor už ve tváři cítili závany vzduchu vířeného kameny osudu. Muž váhavě udělal krůček, ještě více se přikrčil a s prosbou v rozbité tváři se otočil k Aazonemwovi. Pán osudu se rozesmál, vítězství bylo úplné, absolutní, sladké. Není a nebude nikdo, kdo by se dokázal vzepřít jeho vůli! Neviděl, jak se grimasa ponížení změnila v masku vypjatého soustředění. Zmlkl až ve chvíli, kdy ho mocná pravice sevřela za krkem a mrštila jím vpřed. Než stačil cokoliv

udělat, dva kamenné zuby se setkaly, rozdrtily mu lebku, kosti, mozek, svaly, ale i vědomí skrývající se někde jinde. Poušť se otřásla v agonickém skřeku, věky shromažďovaná moc byla rozemleta na prapůvodní elementy a zařadila se do nekonečného koloběhu světů.

Kean Usměvavý vyčerpaně usedl na zem, cesta ke kamenům osudu se navždy zavřela, opět se ocitl na místě, kde vybojoval svůj předposlední zápas. Přestože se zranění rychle ztrácela, vrásky v tváři vyhlazovaly a staré jizvy mizely, cítil smrtelnou únavu – tížil ho celý dosavadní život. S nevyslovitelnou úlevou kus po kusu odložil černou zbroj, zprohýbané pláty s úctou naskládal vedle sebe – prokázaly mu dobrou službu. Po chvíli váhání k hromádce přidal sekeru i dýku. Chvilí shlížel na věci, které ho dosud provázely na každém kroku. Nepřál si, aby je ještě někdy musel používat. Protáhl se, až mu zapraskalo v kloubech, těsněji se zahalil do pláště, aby se lépe chránil před zvedajícím se větrem. Sám pro sebe se široce usmál a rozhlédl se po krajině, jako by ji viděl poprvé. Potom pružným krokem zamířil zpátky, zpátky do světa, kde se po nebi honí mraky a po dešti se někdy objeví duha. Do skutečného světa.